

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiviți.” (Romani 12, 12)

Anul II • Nr. 30 (35) • 29 august 2021

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să cultivăm credința prin post

† Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

„Credința vie se cultivă și prin post. Postirea este o lucrare duhovnicească care se unește cu rugăciunea pentru a obține mai repede puterea care ne ajută să schimbăm situații grele în situații mai bune, să trecem de la boală la sănătate, de la necaz la bucurie. Toată această putere vine prin rugăciunea întărită de post.”

Duminica a 10-a după Rusalii

Faptele mari și minunate ale rugăciunii și postului

Arhimandritul Ilie Cleopa

Când omul va avea credință dreaptă și tare, unită cu fapte bune și mai ales rugăciune și post, unul ca acela poate, cu ajutorul lui Dumnezeu, să facă minuni mari și să primească de la El tot ce va cere, spre folosul sufletului lui și al altora.

Acest adevăr ni-l arată Mântuitorul nostru Iisus Hristos, în Sfânta Evanghelie care s-a citit astăzi, prin următoarele cuvinte: „De veți avea credință cât un grâu de muștar, veți zice muntelui acestuia: *Mută-te de aici dincolo* și se va muta și nimic nu va fi vouă cu neputință” (Matei 17, 20). Apoi arătând puterea cea mare a postului și a rugăciunii, zice: „Dar acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post” (Matei 17, 21) [...]

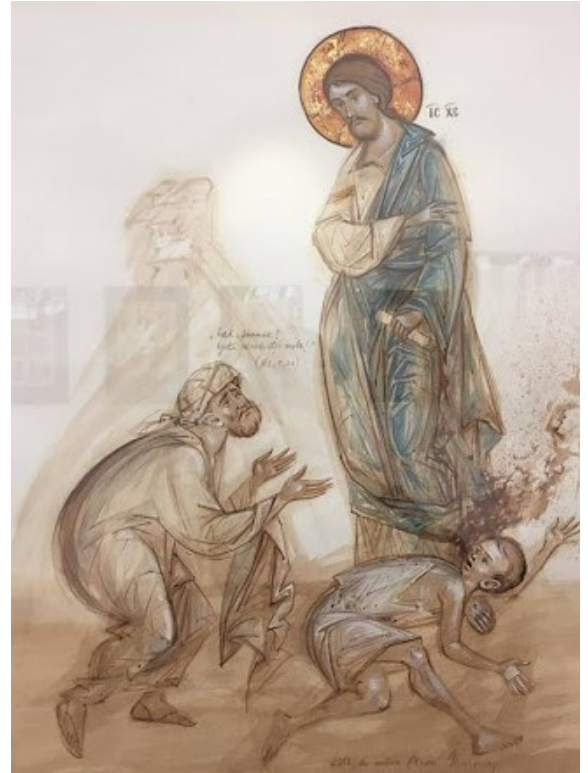
Faptele mari și minunate ale rugăciunii și postului sunt nemăsurate. Spre încredințare vom vorbi aici despre câteva din ele.

Prin rugăciune și post, **Moise prorocul** a luat din mâinile lui Dumnezeu Tablele Legii (Ieșire 34, 28). Prin rugăciune și post, marele prooroc Ilie a încuiat cerul să nu plouă trei ani și șase luni; și iarăși cu rugăciune și cu post, a pogrât foc din cer și a descuiat cerul, de a dat Dumnezeu ploaie pe pământ (III Regi 18, 38). Cu rugăciune și cu post, **Daniel prorocul** a ieșit nevătămat din groapa leilor (Daniel

6, 17-23). Prin rugăciune și post **ninivitenii** au scăpat de pieire (Iona 3, 5-10). Rugăciune și post poruncește Dumnezeu, prin **prorocul Ioil**, să facă iudeii spre a scăpa de urgia Domnului (Ioil 2, 12-15).

Prin post de patruzeci de zile, **Mântuitorul** biruiește cele trei ispite ale satanei în pustie (Matei 4, 1-11). Cu rugăciune și cu post, **Ana prorocița** a născut pe Samuel, fiind stearpă mai înainte (I Regi 1, 11; 16, 28). Cu rugăciune și cu post aspru a petrecut toată viața să **Sfântul Ioan Botezătorul** și Înaintemergătorul pentru care a fost mărturisit de Însuși Mântuitorul drept cel mai mare om născut din femeie (Matei 11, 10-19). Cu rugăciune și cu post s-au întărit **Sfinții Apostoli** în osteneala propovăduirii Evangheliei lui Hristos (II Corinteni 6, 4-5; 11, 27). Cu rugăciune și cu post se izgonește diavolii din oameni (Matei 17, 19-21). Prin rugăciune și post **sfinții lui Dumnezeu** au făcut minuni mari și multe, atât în Legea Veche cât și în Legea Harului, cum citim în Sfânta Scriptură, în cărțile de cult și în viețile sfinților.

Dar să luați aminte că nu toată credința este bună, ci numai credința cea dreaptă, ortodoxă, unită cu faptele bune. Numai rugăciunile și posturile rânduite de Biserica dreptmaritoare sunt bune, iar rugăciunile și posturile care le

fac păgânii, sectanții și ereticii sunt urăciune înaintea lui Dumnezeu pentru că nu se fac după îndreptarul credinței apostolice. Sfântul Apostol Pavel ne arată că, „cel ce nu se luptă după lege, nu se încununează” (II Timotei 2, 4-5). Numai cel ce slujește lui Dumnezeu în adevăr și lucrează toate faptele cele bune după dreapta credință și spre slava lui Dumnezeu, poate să dobândească mântuirea sufletului său (I Corinteni 10, 31; Filipeni 1, 9-11). Altfel, toate posturile și rugăciunile noastre devin urăciune înaintea lui Dumnezeu (Isaia 1, 11-15).

Așadar, frații mei, fiți cu mare luare aminte și să nu va luați după cei rătăciți de la dreapta credință, cărora li se pare că vor dobândi mântuirea sufletelor lor, fără a asculta de Biserica lui Hristos. Auziți ce spune Sfântul Eftrem Sirul: „Când mintea omului va părăsi dreapta credință, toate faptele sale cele bune nu mai sunt de folos”. Iar Sfântul Ioan Damaschin, arătând același lucru cu alte cuvinte zice: „Binele nu este bine când nu se face bine” (Filocalia IV, 1948, pag 194) [...]

Ce mare este puterea credinței ajutate de rugăciune și de post! Toate trei la un loc fac nenumărate minuni și vindecări, iar una fără altă nu aduc niciodată roade, nici nu ni se împlinesc cererile.

Nouă lucruri pe care (nu) le știm despre Sfântul Ioan Botezătorul

Preot Constantin Sturzu | Doxologia.ro

1 Tăierea Capului Sfântului Proroc Ioan Botezătorul (29 august) este ultima sărbătoare a anului liturgic, an care începe pe 1 septembrie. Ioan Botezătorul e singurul sfânt din calendar a cărui zi de trecere la cele veșnice este prăznuită prin post.

2 Sfântul Ioan este inelul de legătură dintre Vechiul și Noul Testament (Legământ). Este ultimul proroc și, totodată, acela care îl arată pe Iisus din Nazaret ca fiind Mântuitorul Cel îndelung așteptat de poporul ales. După moartea sa, a mers cu sufletul în locuința morților, Raiul fiind închis. A continuat și acolo să propovăduiască pe Iisus Hristos, pregătind venirea Acestuia în iad (șeol).

3 Cuvântul Ioan însemna, la origine, „Dumnezeu S-a mi-lostovit”. În greacă, echivalentul „Înaintemergătorului” este Prodromul – „cel care deschide calea”. În Muntele Athos, Schitul românesc Prodromul este, așadar, pus sub ocrotirea Sfântului Ioan.

4 Ioan Botezătorul s-a născut în chip minunat, când părinții săi erau înaintați în vârstă. După cum citim în „Viața Sfântului Proroc Zaharia”, mama lui Ioan, Elisabeta, era sora Anei, cea care a născut, tot la bătrânețe, pe Fecioara Maria. Așadar, Ioan și Iisus erau rude, Elisabeta fiind mătușa Maicii Domnului.

5 Pentru a scăpa de mânia lui Irod, care căuta să omoare pe pruncul Ioan, Elisabeta a fugit cu el în pustie. Prorocul Zaharia, nevrând să spună unde este fiul său, a fost ucis pe când slujea la Ierusalim, „între templu și altar” (Matei 23, 35). Nu după mult timp, a murit și Elisabeta. Pruncul Ioan a stat în pustie de pe la vârsta de 3 ani, până când s-a arătat „celor ce ședeau în latura și în umbra morții” (Matei 4, 16).

6 La început, copil fiind, Sinaxarul ne spune că Ioan „a fost hrănit de un înger”. După aceea a învățat să guste din hrana care se găsea în pustie. Din păcate, în chip eronat se menționează în traduceri recente ale Evangheliei că hrana lui ar fi fost alcătuită din „lăcuste și miere sălbatică” (Matei 3, 4). Atât unele tâlcuiri mai vechi, precum găsim la Sfântul Ioan Gură de Aur, cât și traduceri de odinioară ne arată că nu despre insecta numită lăcustă este vorba, ci despre o plantă. Spre exemplu, în Biblia de la 1688 se spune: „și hrana lui era vlăstare și miere sălbatică” (Matei 3, 4).

7 Ioan impresiona prin viața lui ascetică și prin puterea cuvântului, nu prin fapte miraculoase: „Ioan n-a făcut nici o minune, dar toate câte Ioan a zis despre Acesta erau adevărate” (Ioan 10, 41). După moartea sa, sunt însă consemnate multe minuni săvârșite, de-a lungul secolelor, de Dumnezeu prin intermediul Sfântului Ioan.

8 În icoana numită Deisis („rugăciune”, în greacă) sunt zugrăviți, de-a dreapta și de-a stânga Mântuitorului,

mijlocind pentru noi, Maica Domnului și Sfântul Ioan Botezătorul. Contribuția celor doi la istoria mântuirii este esențială. Cuvântul lui Dumnezeu nu Se putea întrupa dacă Fecioara Maria nu ar fi primit, cu smerenie, vestea adusă ei de Arhanghelul Gavriil: „Fie mie după cuvântul tău” (Luca 1, 38). Pentru a putea „ridica păcatul lumii” (Cf. Ioan 1, 29), a fost nevoie de îngăduința lui Ioan care, la Iordan, „Îl oprea, zicând: Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine? Și răspunzând, Iisus a zis către el: Lasă acum, că așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea. Atunci L-a lăsat” (Matei 3, 14-15). Pentru celelalte – Pătimirile Sale, Răstignirea, Coborârea la Iad și Învierea, Înălțarea la Cer – Domnul nu a avut nevoie de acceptul nici unui om. Dar, pentru începutul lucrării mântuitoare, a fost nevoie de conlucrarea celei mai sfinte făpturi omenești, Maria Fecioara, și a „celui mai mare între cei născuți din femei” (Matei 11, 11).

9 Sunt foarte multe cazuri în istorie când, uneori după chinuri mari, s-a curmat viața unor sfinți prin tăierea capului. Dacă în urma unor pătimiri cumplite unii mucenici își reveneau cu puterea harului, ca și cum nimic nu i-ar fi vătămat, decapitarea a reprezentat întotdeauna punctul final. **„Și tăindu-i-se capul, de sabie s-a săvârșit”** – iată o formulă care încheie multe sinaxare. La fel s-a întâmplat și cu Ioan, al cărui cap a fost oferit pe tîpsie de Salomeea mamei sale, Irodiada – care nu mai putea suporta mustrarea lui Ioan. O posibilă explicație ar fi faptul că Hristos este nu doar Capul Bisericii, ci și al fiecăruia dintre noi. A renunța la propriul cap este expresia fizică, vizibilă, a ceea ce se întâmplă mai înainte în plan duhovnicesc cu omul care „tot gândul îl robește, spre ascultarea lui Hristos” (II Corinteni 10, 5). E un alt mod de a mărturisi că ne încredințăm viața cu totul lui Dumnezeu.